

Muca Nina išče prijatelja

Muca Nina se je zbudila iz svojega dremeža.

Živela je v stari hiši na vasi. Sprehodila se je do svoje skodelice z vodo, malo popila in smuknila skozi mačja vratca na dvorišče. Povsod je bilo veliko rastlin. Nina je pogledala v nebo in zagledala Luno. »Ura je devet«, je rekla in zavzdihnila, »oh, zakaj nimam prijateljev?« Sama pri sebi je vedela, zakaj jih nima. Bila je črna mačka.

Smuknila je k sosednji hiši in pogledala skozi okno.

Televizor je bil vključen. Na radiju so se vrtele različne pesmi. Ljudje so sedeli za mizo in se mastili s hrano. Imeli so pravo pojedino. »Danes je silvestrovo. Škoda, da moj lastnik nima časa za praznovanje,« je potarnala Nina. Takrat pa jo je nekdo zagledal. »Črna mačka!« je vzkliknil in planil ven. Z metlo jo je spodil stran.

Začelo je deževati. Nina je bežala in bežala ter se na koncu skrila v neko prikolico. Nenadoma pa so se za prikolico zasvetile mačje oči. Nina tega ni

opazila. »Najbolje, da grem domov,« si je rekla. Po stari makadamski cesti je šla do svojega bivališča. Ko je stopila do vrat, je videla nekaj čudnega.

Luči so bile prižgane. Njen lastnik še ne bi smel biti doma. Vstopila je skozi mačja vratca. »Presenečenje!« je vzkliknil. Nina je bila zelo vesela, saj je dobila poln krožnik mesa in lastnik ji je dovolil, da sede na pravi stol. Po obilnem obroku je kmalu zaspala.

Skozi okno jo je opazoval maček. Ko se je Nina samo zganila, je zbežal. Počutila se je zelo dobro.

Prav tako njen lastnik, ki jo je božal po njeni lepi dlaki, medtem ko je spala.

Čez nekaj časa se je zbudila. Bilo je pet minut do polnoči. Lastnik je že nestrpno pričakoval novo leto, zato je Nina počakala z njim. »Tri in dve in novo leto je!« je zavriskal. Zamenjal je koledar in Nini dal še zadnji kos mesa, ki je ostal od večerje. Z veseljem ga je pojedla, nato pa je smuknila ven.

»Na vasi mora biti še kakšna črna mačka,« si je rekla in odšla k zapuščeni hiši blizu njene.

Stara je bila več kot dvesto let in večji del je bil zrušen. Iz sobe, ki je bila še v dokaj dobrem stanju, se je zaslišalo mijavkanje. Nina je stopila bližje. Bilo jo je strah, a čutila je, da mora naprej. Srce ji je razbijalo, ko se je skozi pajčevine prebijala v temen prostor. Zbrala je ves pogum in vstopila. Sploh ni mogla verjeti svojim očem. V sobi je bilo to, kar je iskala. Cela kolonija črnih mačk. »Še ena črna mačka je tu!« je zavpil eden od mačkonov. Nina je pogledala po prostoru. Bil je mračen in poln pajkovih mrež. Nato je pogledala malo bolj pozorno. Iz pajčevin so bila spletena ležišča, iz koščkov na pol porušene hiše pa so bile zgrajene majhne hiške. Na trgu so bile stojnice z mrtvimi podganami. Vse skupaj je izgledalo kot mačja vas.

Nekaj mačk se ji je predstavilo. Spoznala je trojčke Tima, Toma in Tomasa, mačko po imenu Mia, malo starejšega mačka Vilija, Tino in njenega sina Oskarja ... Skratka, toliko črnih mačk še ni videla na kupu. Trojčki so ji ponudili prenočišče. Nina je bila še vedno osupla. »Hvala,« je rekla, »a sem prišla samo na obisk«. Takrat pa so se odprla vrata največastnejše hiše v vasi. Iz nje je prišel na videz

zelo star maček. Za razliko od preostalih mačk, pri katerih sta se menjala odtenka temno sive in črne, je bil on najtemnejši, kar jih je Nina kdaj videla. Zraven njega je hodil mlad maček popolnoma enake barve. Ljudje ga v temi ne bi opazili, a mačke v temi vidijo zelo dobro. Starejši maček je stopil do nje in se odkašljal. »Ime mi je Alan in to je moj sin Martin,« je spregovoril. »Me veseli. Moje ime pa je Nina,« se mu je predstavila. »Že celih devetnajst let sem župan te vasi,« je rekel Alan. »V teh letih si je moj oče zapomnil vsakega mačka, ki je prišel v to vas,« je dejal Martin. »Tako je. In zagotovo si bom zapomnil tudi tebe,« je rekel Alan. Župan ji je ponudil prenočišče v njegovi palači in Nina tega nikoli ne bi zavrnila. Opravičila se je trojčkom in odšla v palačo.

Zdrvela je v posteljo in se zazibala v globok spanec. Nenadoma jo je zbudil trku podoben zvok. Odprla je oči in našpičila ušesa. Ropot se je ponovil. Stekla je iz stavbe. Vse mačke so bežale ven. Takrat se ji je posvetilo, kaj se dogaja. Hiša se je rušila. Opazila je Tino, Oskarja in Alana, ki so bili ujeti v razbitinah. Poskušala jim je pomagati, a sama tega ni zmogla. Od nikoder je prišel Martin in ji začel pomagati. »Najbolje, da zbežiš,« je predlagal. Najprej mu je hotela pomagati, a potem je ugotovila, da je res najbolje, da odide. Skoraj bi že stekla ven, ko je zagledala Oskarja, na katerega je padal velikanski

del stene. Zdivjala je proti njemu in v zadnjem hipu potisnila Oskarja stran ter mu pomagala splezati čez razbitine, da je lahko pobegnil, medtem pa je Martin že osvobodil druge mucke. Zbrali so se zunaj pred hišo, kjer je Alan oznanil, da je njihov dom poškodovan, a nihče ni umrl. »Če želite, lahko nekaj časa živite pri meni,« se je oglasila Nina. Takrat pa se je prikazal popolnoma bel maček, za katerim so hodili jezni psi.

»Črne mačke, sem sem prišel, da vas naženem iz naše vasi. Ves čas nam prinašate nesrečo. In zdaj boste videle svoj konec,« je spregovoril z globokim raskavim glasom. Župan Alan in njegov sin Martin

sta stopila naprej. »Tu sem, da zaščitim kolonijo črnih mačk in točno to bom tudi storil,« je spregovoril Alan. »Jaz tudi,« se je oglasil Martin. »Tudi prav,« je dodal beli maček. Psi so se pognali v dir, a Alan jih je s svojimi borilnimi veščinami zlahka odbijal. Martin se je tega šele učil, zato mu je šlo malo slabše. Odgnala sta več kot petdeset psov in na koncu je beli maček le zbežal. »On, da bo nagnal nas? Pa kaj še?« se je zarežal Alan.

Nato so šli k Nini domov z namenom, da prenočijo in vzamejo hrano za na pot. Skoraj vsi so šli iskat nov dom, le Mia, Vili, Tim, Tom, Tomas, Tina in Oskar so ostali z Nino.

